

หน้าตาครูแห่งความภูมิใจ

นำเสนอเมื่อ : 21 ต.ค. 2551

นานมากแค่ไหน...ก็ยังสามารถจำได้ว่า....ครั้งหนึ่งบรรยากาศชนบทซึ่งเราเคยสัมผัส

เป็นความทรงจำที่มีอาจลึ้มได้...เพราะที่นั่นคือ
ครั้งแรกสำหรับเรา.....

ในบทบาทของความเป็นครู.....สภาพบ้านที่เก่าคร่ำครึ
พื้นบ้านแอ่นลงเป็นแอ่ง

บันได แบบชนบทจริง ๆ ลักษณะไม้กลม ๆ ที่หมุนได้ หลังคาบ้านสังกะสี
มีรอย

อุดรูรั่ว ไม้รั้ว ก็จุด
ก็แหง.....วันแรกที่มาถึงเราถอนหายใจเฮือกใหญ่ ๆ...ทำไมต้อง

ลำบากขนาดนี้...อยู่บ้านเราสุขสบายกว่าเยอะเลย...นั่นเป็นความรู้สึกใน
ขณะนั้น

.....คุณครูขา คุณครูจะมาสอนพวกหนูกี่วันคะ
อยู่กับพวกหนูนาน ๆ นะคะครู.....

เสียงพูดของเด็กหญิง นักเรียนตัวเล็ก ๆ คนหนึ่ง
ที่มาออนจอเลาะอยู่ใกล้ ๆ เรา

ความรู้สึกแรก ๆ เรารำคาญ และเหม็น กลิ่นตัวเด็กมาก
จนไม่อยากจะพูดด้วย.....

.....สายพิน เป็นหญิงหรือชาย

ตอนนั้นไม่รู้ดูไม่ออกซึ่งเป็นชาวบ้านละแวกนั้น

เลี้ยงควายผ่านหน้าโรงเรียนแทบทุกวัน...แต่งตัวเหมือนผู้ชาย..แต่ก็เหมือนผู้หญิง

ที่สำคัญสายพิณจะมีดอกจำปีติดมือ
มาฝากเราทุกครั้งที่เจอกัน.....

.....เย็นวันหนึ่ง ขณะที่เราอาบน้ำ สระผม (ผมยาวมาก)
ที่ข้างบ่อน้ำ ติดอาคาร

โรงเรียน จู่ๆก็มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินหาบถังน้ำมา เพื่อมาตักน้ำจากบ่อนี้
เราก็แอบ

ชำเลืองๆนิดๆ ดูเค้าหน้าแล้ว คล้ายสายพิณมาก...แต่ เอ๊ะ !
สายพิณที่เรารู้จัก เป็น

คนหัวๆ แข็งๆ กระด้าง ซอบนุ่งกางเกง
ทุกครั้งที่เจอ..แต่นี้คนนี้นุ่งผาถุง ดูนิ่มนวล

แววตาไม่ซุกซน ดูอ่อนโยน
แฝงด้วยความเศร้าพิลึก.....เฮ้อ!...ช่างเหอะตอนนั้น

ไม่อยากจะวิเคราะห์อะไรมากมาย
อาจจะเป็นเพราะช่วงนั้นอายุเรายังน้อย ผีกสอนปี 4

ของป.กศ.สูง คิดดูสิว่าความคิดยังละอ่อนอยู่เลย.....(จริงปะ)

.....เลิกเรียนทุกวัน

ต้องออกเดินในหมู่บ้านเพื่อเยี่ยมนักเรียน..และเพื่อการทำควม

รู้จักมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้ปกครองและชาวบ้าน...บางบ้านนักเรียนก็ฝาก
ก บวบ ฟัก

ซึ่งเป็นพืชผักสวนครัว ให้ครูมาทำกิน (
สงสัยคงเห็นครูไม่มีอะไรจะกินมั้ง! ก็นัดร

มากที่สุดๆ) ครูก็มักจะเอามาทำแกงวิญญาณปลาทุ (เนื้อปลาทุตำให้ละเอียดละลาย

ลงหม้อแกง ซดคำไหน...ได้กินปลาทุคำนั้น)

.....โอ้ย!...ย..ช่วยด้วย ไม่เคยคิดเลยในชีวิต ว่าเราจะซกมก ตกบันได ได้...โถ..ชีวิต

ก็เพราะไอ้ชั้นบันไดลูกกลมๆนี้แหละ...ดีน้อยกว่าก้านยาว ขายาวเหนียวชั้นบันไดอีก

ชั้นไว้ได้ ขณะเดียวกันสองมือไม่ยอมปล่อยกระต๊อบข้างหนึ่ง ถ้วยแจ่วอีกข้างหนึ่ง

(แจ่ว = น้ำพริกปลาร้า) ถือไว้อย่างเหนียวแน่นอย่างดีเลย เพราะตอนนั้นเลิกเรียน

หิวววว..ว...มาก...

.....รถบัสวิทยาลัยฯ (สมัยนั้น...) จอดอยู่หน้าโรงเรียน รอรับนักศึกษากลับวิทยาลัย

ถึงเวลาแล้ว..3 เดือนที่นี้....3 เดือนที่ฝึกสอน.....วันสิ้นสุดคือวันที่ 22 ตุลาคม 2520.....

.....หนู

ไม่ยากให้ครูกลับ...ฮือฮือฮือ...ครูต้องอยู่ที่นี้...หนูรักครู...ฮือฮือฮือ.....

.....

เราได้แต่บอกตัวเองว่าไม่ไหวแล้ว....ทนอดกลั้นความรู้สึกเล็กๆที่ผูกพันกับเด็ก

ไม่ไหว...ถึงกับปล่อยโฮ..ออกมาอย่างไม่อายใคร..เราต่างกอดกันแน่น..เหมือนชาตินี้

เราจะไม่ห่างกันเลยจนตาย.....

แต่แล้วเวลาก็พรากความผูกพันเราจนได้....เด็กน้อยผู้

ไร้เดียงสา...เราทราบภายหลังว่า เขาเป็นเด็ก กำพร้าพ่อ-แม่
ที่เราเข้าใจมามันผิดตลอด

นั่นคือ

ป่ากับลุง

เขาเองที่เลี้ยงดูเขามา.....ความรักที่เขามีให้ครู..ทำให้เขาคิดว่า

ครู คือ....

แม่เขาคนหนึ่ง

.....และแม่คนนี้กำลังจะจากเขาไป.....

.....มือกร้านๆ ดำๆ ยืนขึ้นมาทางหน้าต่างรถบัสวิทยาลัย
ที่กำลังสตาร์ทเครื่องรออยู่

พร้อมกับรอยเสร้านบนใบหน้าที่ได้ชัด....สายพิณ..เสียงเรา
เรียกได้แค่ว่าเหมือน

มีอะไรมาจุกที่คอ....นึกไม่ถึงว่าที่นี่

จะมีรักให้เรามากมายขนาดนี้.....สายพิณยื่นมือมา

ในมือมีพระเครื่ององค์เล็กๆ องค์หนึ่ง

สายพิณจับมือเราแล้ววางพระเครื่องลงในมือ

พร้อมกับพูดว่า....หวังว่าครู

คงไม่ลืมที่นี่นะ...ขอให้โชคดีจะ...เราเข้าใจความหมาย

นั่นหมายถึง

สายพิณเขาไม่ยอมให้ครูลืมเขา.....ชอบใจมากสายพิณ...ถ้ามีโอกาสครู

จะแวะมาเยี่ยม รักษาตัวให้ดีนะ....(ที่เราบอกเช่นนี้ เพราะรู้ สายพิณ
เป็น ทอม.....)

.....

คราบน้ำตายังไม่เหือดหาย...แต่รอยยิ้มมันก็ผุดขึ้นมาได้...เพราะเราอึด
สุข.....

อืม...อุ่นไอรักของชีวิตชนบท...ทุกสัมผัส...เราซาบซึ่งไม่มีวันลืม....

.....

.....นี่แหละรสชาติของชีวิต จะเรียกได้ว่า น้ำผึ้งผสมบอระเพ็ด
ก็ว่าได้.....เพราะ

โบราณบอกว่า.....หวานเป็นลม
ขมเป็นยา....จากวันนั้น.....จนถึงวันนี้.....

ทุกครั้งที่เราเหนื่อยจากงาน.....ท้อแท้.....เบื่อหน่าย....พอมานึกย้อนถึง
ภาพของ.....เหตุการณ์ วันเก่าๆ.....วันแรกที่มือนักเรียนเรียกเราว่า
....ครู....และคุณค่าแห่งความผูกพัน ที่มีรูลิม
ระหว่างศิษย์กับครู.....ก็ทำให้หายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้งเลย.....

จากชีวิตจริง ประสบการณ์ตรง

ของครู รัชณี คุณานุกวัฒน์

ยินดีพูดคุยแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันได้ที่ 085-4968429

e-mail : ratchaneekuna@hotmail.com